

виконанням ними індивідуальних творчих завдань, які надають змогу для вираження власної думки та авторської позиції; забезпечувати підвищення рівня їх мотивації до насичення новими знаннями, формування інтелектуальних здібностей студентами і їх самореалізації.

Насамперед досягнення високого рівня академічної доброчесності студентів пов'язано з формуванням таких компетенцій, як: здатність до самостійного та своєчасного виконання навчальних завдань; урахування студентами етичних аспектів освітньої і у подальшому професійної діяльності; ґрунтовне розуміння поняття академічного плагіату і особливостей здійснення цитування інших авторів; здатність до моральної оцінки власної поведінки і усвідомлення необхідності дотримання норм академічної доброчесності; освоєння правил і формувань умінь щодо якісного академічного письма.

Н. Є. Каличева

ВПЛИВ АКАДЕМІЧНОЇ ДОБРОЧЕСНОСТІ НА ЯКІСТЬ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ

Для удосконалення правового механізму надання високого рівня якості освітньому процесу у Законі України «Про освіту», прийнятому у 2017 році, значна увага приділяється питанням академічної доброчесності, що пов'язане з удосконаленням та модернізацією системи освіти в нашій країні.

Відповідно до Закону дотримання принципів академічної доброчесності педагогічними, науково-педагогічними та науковими працівниками сприяє їхньому саморозвитку та вдосконаленню як фахівців і зводить до мінімуму суб'єктивізм при оцінюванні результатів навчання.

Для здобувачів освіти дотримання академічної доброчесності зводиться до добросовісного та самостійного виконання поставлених завдань з метою самовдосконалення та розвитку для здобуття бажаних компетенцій під час навчання.

Головним завданням закладів вищої освіти є підготовка висококваліфікованого фахівця, який буде спроможний задовольнити потреби працедавця. Для досягнення цього необхідно, щоб усі учасники освітнього процесу добросовісно ставилися до своїх обов'язків.

Так, основним завданням викладача є передача відповідних знань та навичок студенту, що б він у процесі навчання набув необхідних компетенцій. І важливе значення в цьому процесі має об'єктивне ставлення викладача до студента, адже всі необхідні знання не можна передавати здобувачу безпосередньо. Тому він має здійснювати самостійну роботу для більш широкого та всебічного дослідження поставленого питання. За таких умов вміння студента мають бути об'єктивно оцінені для внесення

коректив у систему набуття знань і для підтримки його бажання в подальшому навчанні. Адже підтримка у здобувача цікавості до отримання нових знань та компетенцій є основою для випуску на ринок праці висококваліфікованого фахівця.

В. О. Овчиннікова

ПЕРЕДУМОВИ РОЗВИТКУ КУЛЬТУРИ АКАДЕМІЧНОЇ ДОБРОЧЕСНОСТІ В УМОВАХ ПОШИРЕННЯ КОМПЕТЕНТІСНОГО ПІДХОДУ В ОСВІТІ

Вітчизняний освітній процес має три ступені освіти: бакалаврат, магістратура, аспірантура. Всі три ступені освіти є своєрідною кібернетичною системою, тобто комплексом взаємопов'язаних компонентів (елементів), але кожен з яких також є окремою системою. При цьому всі компоненти системи мають існувати не ізольовано один від одного, а взаємодіяти між собою, тому зміна одного з елементів веде до зміни інших.

Наразі, під час трансформації соціально-економічних умов в Україні і у світі, ринок висуває до бакалаврів та магістрів нові вимоги, які недостатньо враховані в програмі їх підготовки, стала очевидною модернізація української освіти. Набув активного поширення компетентнісний підхід.

Компетентнісний підхід – це пріоритетна орієнтація освіти на її результати: формування необхідних загальнокультурних і професійних компетенцій, самовизначення, соціалізація, розвиток індивідуальності і самоактуалізація. Такий підхід орієнтує систему освіти на забезпечення якості підготовки відповідно до потреб сучасного суспільства, що узгоджується не тільки з потребою особистості інтегруватися в громадську діяльність, а й потребою самого суспільства використовувати потенціал особистості.

При його реалізації, як показує практика, зростає роль самостійної роботи студентів, розширюється творчий елемент освітнього процесу, що властивий активним та інтерактивним методам навчання (вирішення ситуаційних завдань, кейс-технології, ділові та рольові ігри, круглі столи, диспути, дискусії, виконання проєктів, тренінги тощо).

Все це ставить у першу чергу проблему ресурсного забезпечення навчального процесу. В більшості – це:

1) наявність спеціально обладнаних аудиторій із забезпеченням необхідною сучасною навчальною, науковою, періодичною та спеціальною літературою, електронними базами даних, відкритим адресним доступом до інтернет-джерел, програмного забезпечення;